

Тѣ се сговорили да пипнатъ бабаитина живѣ. Храста, задъ който се закрилъ турчина билъ близо до дѣвия брѣгъ на рѣката около десетина крачки. Брѣга на рѣката на онова мѣсто на едно растојание отъ 200—300 крачки билъ стрѣменъ и високъ. Нашитѣ хѣшлаци се спускатъ въ рѣката и прикрити отъ брѣга, дохождатъ тѣкмо срѣщу стрѣлящия турчинъ. Коста излазя прѣвъ изъ рѣката, испрѣчва се прѣдъ турчина, насочва пушката си въ него, и му искрѣсква по турски:

— Дуръ давранма, куче!

Обаче храбрия турчинъ не се смутилъ много отъ ненадѣйното и толкова близко появявање при него на единъ комита, и упалва почти въ упоръ у Коста. Богъ знае по каква щастлива случайностъ куршума пробива само дѣсниа рѣкавъ на Костовото палто, а него никакъ не задѣналъ. Коста разяренъ хвърга се върху турчина, който пѣкъ не закѣснѣлъ да земе бойна изготовка съ пушката си срѣщу него. Въ единъ мигъ и двамата спрѣни на 2—3 крачки единъ срѣщу другъ и съ наперени единъ къмъ другъ пушки се глѣдали крѣвнишки право въ очитѣ безъ да се рѣшатъ да прѣдприематъ нѣщо.

Въ това врѣме отъ къмъ рѣката се показва Перо. Коста му извиква:

— Дръжъ Перо отъ тамъ!

Турчина се обръща да поглѣдне къмъ рѣката, а Коста вмѣсто да му нанесе ударъ съ ножа си, залисанъ, грабва му пушката отъ рацѣтъ.

Обезоржения турчинъ изгубилъ вече куража и вика:

— Аманъ, мерхаметъ! Верилдимъ, теслимъ олдумъ.

Коста почти щѣлъ да го помилва, но Перо отъ далечъ извиква:

— Мерхаметъ ли? Нѣ тебъ единъ мерхаметъ, — и се прицѣлва въ него.

Турчина уплашенъ, за да избѣгне Перовия куршумъ, хвърга се върху Коста, който пѣкъ хвърга и двѣтъ пушки и се залавя прѣвъ крѣста съ него. Въ това врѣме вече довтасва и Перо, и като свалятъ турчина на земята, единия го натискалъ съ колѣното си върху гждитѣ, а другия снема отъ пушката си недоострения си тесакъ, и почва съ него да го коли по врата. Едва слѣдъ голѣми уси-